

РЕШЕНИЕ

№ 36378

гр. София, 05.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Димитрина Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Ралица Рачкова

София Тодорова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6011** по описа за **2025** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 - 228 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Делото е образувано по касационна жалба на Председателя на Комисията за противодействие на корупцията, със седалище и адрес на управление: [населено място], пл. „Света Неделя“ № 6, представлявана от А. Т. С. – за председател на КПК, чрез юрк. Р., срещу Решение от 1504/22.04.2025г., постановено по НАХД № 20241110210778 по описа на СРС за 2024г., 106-ти състав, с което е отменено изцяло Наказателно постановление № КПК-НП-169/02.07.2024г., издадено от А. С.-председател на Комисията за противодействие на корупцията, с което на Ю. И. З. е наложена глоба в размер на 1600 лева, на основание чл. 115, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията /ЗПК/ за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

Касаторът сочи, че решението на СРС е незаконосъобразно, поради нарушение на материалния закон, необосновано и постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Счита, че съдът неправилно е направил извода, че Ю. И. З. притежава качеството на независим член на съвета на директорите и търговското дружество представлява публично предприятие по смисъла на Закона за публичните предприятия. Счита, че съгласно чл. 11, ал. 4 от Устава на „Образование и наука“ ЕАД всички членове на съвета на директорите имат еднакви права и задължения и допускането, че Ю. З. е независим член на съвета на директорите я поставя в привилегировано положение спрямо останалите членове на съвета на директорите, за които се

приема, че са представители на държавата и за които възникват задължения за подаване на декларации пред КП, с качеството им а публични личности. Излага още, че съдебния състав не е обсъдил всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, като по този начин е пропуснал да възприеме важни за формиране на вътрешното убеждение факти. Счита, че съобразно изложените фактически и правни доводи, се налага извод, че отговорността на жалбоподателя е ангажирана в съответствие с материалния закон и счита, че атакуваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено изцяло като правилно, законосъобразно и обосновано, издадено в съответствие с изискванията на материалния закон и при съобразяване на процесуалните правила.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, чрез юрк. Р. поддържа жалбата по съображенията подробно изложени в същата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, редовно призован, чрез адв. К. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Не претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Яни Костов, дава заключение за правилност и законосъобразност на първоинстанционното решение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена по безспорен начин: С акт за установяване на административно нарушение № КПК-АУАН-ПР-1066/15.03.2024г., съставен от Д. А. С. – гл. инспектор в дирекция „Публичен регистър“ при КПК и в присъствието на Г. Н. Т. и В. Х. Б. – свидетели при съставянето на акта, е констатирано, че Ю. З., качеството си на задължено лице по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 50 ЗПК - член на съвета на директорите на търговско дружество „Образование и наука“ ЕАД, не е подала финална декларация за имущество и интереси по чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК в законоустановения едномесечен срок по чл. 52, ал. 1, т. 3 ЗПК след освобождаване от длъжността, считано от 17.01.2024г. В акта е отразено, че на 20.02.2024г. в [населено място] са били нарушени разпоредбите на чл. 52, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК, същият е съставен при условията на чл. 40, ал. 2 ЗАНН, като впоследствие препис от него е връчен лично на З. със съдействието на органите на МВР на 09.05.2024г.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № КПК-НП-169/02.07.2024г. от председателя на КПК, с което на основание чл. 115, ал. 1 ЗПК, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от АУАН, на Ю. З. е наложено е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 600,00 лева за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от приобщените по делото писмени доказателства, относими към назначаването и оправомощаването на актосъставителя и наказващия орган. На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали времето, мястото, механизма на твърдяното нарушение и

обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност, а това мотивира извод, че правото на защита на жалбоподателя е гарантирано в пълна степен.

АУАН и НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание. По делото е установено по несъмнен начин, че търговско дружество „Образование и наука“ ЕАД представлява публично предприятие по смисъла на чл. 2, ал. 1, т. 1 от Закона за публичните предприятия /ЗППр/, доколкото е с над 50 на сто държавно участие в капитала, като допълнителен аргумент в очертаната насока е и обстоятелството, че същото е включено в електронно-информационната система за публичните предприятия по чл. 21 от Правилника за приложение на ЗППр, поддържана от Агенцията за публичните предприятия и контрол. Следователно, спрямо посоченото юридическо лице безусловно са приложими специалните правила, предвидени в ЗППр и ППЗППр, а за всички неуредени въпроси субсидиарно приложение намират разпоредбите на Търговския закон /ТЗ/. С действащия ЗППр в позитивноправната уредба на страната за пръв път е предвидено изискване в съветите на директорите и в надзорните съвети на публичните предприятия да участват както представители на държавата, така и независими членове, като видно от чл. 22, ал. 1 последните следва да са не по-малко от една трета, но не повече от една втора от състава т.е. не могат да формират мнозинство. Макар двете категории членове да се избират след провеждането на конкурс и да разполагат с еднакви права и задължения, за независимите такива е необходимо да не са налице и пречките по чл. 23, ал. 2 ЗППр - независим член не може да бъде: служител в публичното предприятие; акционер/съдружник в същото публично предприятие; лице, което лично или чрез свързани лица има търговски отношения с публичното предприятие; едноличен търговец, акционер или съдружник в търговско дружество, което има същия или сходен предмет на дейност като публичното дружество; свързано лице с друг член на управителен или контролен орган на публичното предприятие, а съгласно изричната разпоредба на чл. 23, ал. 3 от посочения нормативен акт - не са независими членове представителите на държавата в органите за управление и контрол. Различна е и ролята на независимите членове, касателно участието им в управителните и контролни органи на публичните предприятия – същите представляват своеобразен гарант, че тези органи могат да упражняват функциите си без политическа обвързаност и намеса в интерес на гражданите и обществото с цел постигане на максимална стойност за обществото чрез ефективно разпределение на ресурсите, когато е необходимо да се елиминират съществуващи пазарни дефекти, да се предоставят стоки или услуги от стратегическо значение или такива, свързани с националната сигурност или развитие, да се управлява стратегическо за държавата имущество.

В контекста на изложеното, видно от представеното от 3. писмо от Министерството на образованието и науката, в периода от 25.09.2020г. до 17.01.2024г. същата е изпълнявала функциите на независим член на съвета на директорите на публичното предприятие „Образование и наука“ ЕАД, в който смисъл е и т. 6 от представената при назначаването ѝ нотариално заверена декларация. При това положение е повече от очевидно, че привлеченото към отговорност лице не попада сред задължените такива по чл. 6, ал. 1, т. 51 ЗПК - представителите на държавата или на общините в органите на управление или контрол на търговски дружества с държавно или общинско участие в капитала. Посочената категория правни субекти, заемащи публични длъжности, са въведени за пръв път с действащия ЗПК, като употребените езикови средства от нормотвореца в аспекта на семантичните, синтактични и прагматични правила са пределно ясни и не пораждаат никакви съмнения в действителната му воля. След като единствено представителите на държавата в органите за управление и контрол на публични предприятия фигурират като задължени лица, то по аргумент от противното независимите членове не са

такива, имайки предвид, че изброяването на задължените лица по чл. 6, ал. 1 ЗПК е изчерпателно и лимитативно. Противното разбиране, застъпено от актосъставителя и наказващия орган почива на недопустимо разширително тълкуване, а това на свой ред е довело и до незаконосъобразното обосноваване на юридическата отговорност на жалбоподателя З. по аналогия в разрез с императивната забрана по чл. 46, ал. 3 от Закона за нормативните актове. Съдът констатира, съобразно изложените фактически и правни доводи, че макар така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание да не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, то е налице некоректно приложение на материалния закон, тъй като заеманата от жалбоподателя З. длъжност не попада в предметния обхват на ЗКП. Горното е мотивирало СРС да отмени изцяло наказателно постановление № КПК-НП-169/02.07.2024г., издадено от А. Т. С. - председател на Комисията за противодействие на корупцията.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав като на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ от АПК препраща към изводите на първоинстанционния съд.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС.

Настоящата инстанция приема, че „Образование и наука“ ЕАД представлява публично предприятие по смисъла на чл. 2, ал. 1, т. 1 от ЗППр. Съгласно чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК, лицата, заемащи публични длъжности, подават декларация за имущество и интереси. Съгласно чл. 52, ал. 1, т. 3 от ЗПК, декларация за имущество и интереси се подава в едномесечен срок от освобождаване от длъжност. Според чл. 6, ал. 1, т. 51 от ЗПК, лица, заемащи публични длъжности са представителите на държавата или на общините в органите на управление или контрол на търговски дружества с държавно или общинско участие в капитала. Както правилно е приел СРС в решението си, наказаното лице не е представител на държавата или общините, поради което не попада в обхвата на чл. 6, ал. 1, т. 51 от ЗПК, като доказателство за това е писмо с изх. № 94-4661/29.07.2024г. от Министерство на образованието и науката, издадено по искане на Ю. З.. Разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. 51 от ЗПК определя единствено представителите на държавата или на общините в органите на управление или контрол на търговски дружества с държавно или общинско участие в капитала, като лица, заемащи публични длъжности, респ. на същите вменява задължение за подаване на декларации пред КПК. В хода на административнонаказателното производство не са събрани доказателства, които да установяват, че Ю. З. е представител на държава, поради което, твърдяното нарушение е останало недоказано. Ангажираната от наказващия орган административнонаказателна отговорност почива на предположения, че след като Ю. З. е член на съвета на директорите на „Образование и наука“ ЕАД, то е и задължено лице по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 51 от ЗПК.

Като не е събрал доказателства в подкрепа на своето предположение, наказващия орган е издал незаконосъобразно наказателно постановление, което правилно е отменено от СРС.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, XXVII-ми касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 1504/22.04.2025г., постановено по НАХД № 20241110210778 по описа на СРС за 2024г., 106-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: